

**Chương 104: Nhiệm Vụ Nhóm Sinh Tồn Đảo Hoang (13) -
Diệt Orc**
(Số từ: 4150)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:15 AM 24/08/2025

Orc chẳng tấn công mà cũng chẳng hề bắt bọn tôi.

-Xoẹt!

Nó dùng rìu đá chém đứt sợi dây thừng, khiến chúng tôi chẳng thể trèo lên hay trèo sang được nữa.

“!”

“Cliffman!”

-Tủm!

“Urg! Urk!”

Tất nhiên, Cliffman đang treo mình trên sợi dây thừng thì bị rơi thẳng xuống dòng suối và có nguy cơ bị cuốn trôi. Ellen, Kono Lint và tôi bị tách biệt ở phía bờ bên kia, trong khi con orc thì đuổi theo lũ trẻ đang bỏ chạy.

“C-cái gì thế kia?! Cái gì đây?! Bọn họ có sống sót nổi không?!”

Kono Lint có vẻ muốn chối bỏ hiện thực khi thấy Cliffman đang bị dòng nước xiết cuốn đi và một con orc không lồ xuất hiện đuổi theo những đứa trẻ khác.

Orc.

Một con quái vật thường xuyên xuất hiện trong các câu chuyện giả tưởng thời trung cổ, và tôi cũng đã để nó xuất hiện trong tiểu thuyết của mình, nhưng nhìn thấy nó ngoài đời thật khiến tôi nổi da gà.

Orc vốn không phải là một con quái vật thông thường ở thế giới này. Tại sao một chủng tộc có thể lực vượt trội hơn hẳn con người lại bị coi là một con quái vật bình thường?

Như tôi đã nói, tôi không quan tâm nhiều đến tính chính xác của lịch sử, nhưng vì cái tính trẻ con bướng bỉnh, một con orc đã tấn công.

Dù sao thì.

Không phải là thấy một Dwayne Johnson da xanh đang găm gù với chiếc rìu đá trên tay thì có hơi kì quái à?

“Thật là chuyện vớ vẩn...”

Tôi không ngờ nó lại xuất hiện như thế, nên một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Kono Lint lâm bầm trong sự bàng hoàng, mặt cậu ta trắng bệch như ma.

“Cliffman...”

“Cậu ấy đã bị loại rồi. Giáo viên sẽ cứu cậu ấy thôi.”

Vì gần như đã xác định được cậu ta sẽ chết đuối, có lẽ họ đã cứu cậu ấy rồi. Cái nút tạo tác hình tròn mà chúng tôi được phát ban đầu là công cụ để chúng tôi có thể bỏ cuộc nhiệm vụ, nhưng đồng thời nó cũng là công cụ để kích hoạt trong trường hợp khẩn cấp, tung ra một phép Triệu Hồi Thuật. Cảm nhận được Cliffman đang gặp nguy hiểm, cậu ta chắc chắn đã được triệu hồi về chỗ các giáo viên.

Nói cho cùng, nhiệm vụ này không có mục đích gây nguy hiểm đến tính mạng. Nó chỉ tạo ra những tình huống khá gần với cái chết thôi. Con orc này cũng chỉ là một con rối nghe theo mệnh lệnh của kẻ triệu hồi. Thật ra, ngay khi các học viên có nguy cơ bị con orc đó tấn công và giết chết, phép Triệu Hồi Thuật sẽ kích hoạt ngay lập tức, tự động loại bỏ họ.

Nhưng dù tôi biết tất cả những điều đó, tôi vẫn cảm thấy hơi khó chịu. Tôi không biết đã có bao nhiêu tình tiết lạ được thêm vào.

“Nếu chúng ta giết con này, nhiệm vụ sẽ kết thúc đúng không?”

Ellen bình thản hỏi.

“...Chắc là vậy?”

“C-cậu định săn con đó á?”

Kono Lint có vẻ sững sờ trước những lời nói bình thản của Ellen. Cô đang nhìn về phía ánh sáng lấp lánh ở đằng xa, chỉnh lại tư thế cùng con dao rựa trên tay.

“Không chắc nữa.”

Dù chỉ là một con orc, nhưng nó vẫn là một con quái vật cao hơn một người đàn ông trưởng thành. Vì thế, Ellen không hoàn toàn tự tin rằng cô có thể giết được nó.

“Thử rồi sẽ biết.”

Con orc ở phía bên kia dòng suối, và vũ khí của chúng tôi là một sợi dây thừng bị đứt, một con dao rựa, một cây lao và một con dao găm.

Tuy nhiên, vấn đề lớn nhất của chúng tôi không phải là vũ khí.

“Làm sao chúng ta có thể nhìn thấy gì được...”

Kono Lint nói đúng. Chúng tôi không còn thứ quan trọng nhất, một nguồn sáng. Harriet, Heinrich và Liana, những người có thể tạo ra ánh sáng, đều ở phía bên kia.

Bọn tôi không có ánh sáng, và chúng tôi phải tìm cách nào đó để băng qua con sông để đối đầu với con orc đó.

“Nếu cậu nối lại sợi dây thừng, chúng ta có thể băng qua được.”

“C-cậu nói thật đấy à? Cậu thực sự định băng qua con sông đó sao?”

Kono Lint giật mình trước lời nói của tôi.

Sợi dây thừng bị cắt, nhưng phần bị cắt ở phía bên kia không dài lắm. Độ dài chùng của sợi dây đủ để nối lại hai đoạn.

“Nếu cậu không muốn qua thì cứ ở đây.”

Cuối cùng, dù cậu ấy đã nói sẽ không bao giờ làm điều đó nữa, cậu ấy vẫn sử dụng khả năng dịch chuyển của mình. Trong khi Ellen quay đi, Kono Lint buộc lại sợi dây thừng mà tôi đã ném qua.

Chúng tôi có thể nghe thấy tiếng la hét của lũ trẻ và tiếng gầm của orc vang vọng từ trong rừng.

Tôi đưa quần áo của Kono Lint cho cậu ấy. Sau khi cậu ấy mặc xong, Ellen đến gần.

“Đi thôi.”

Chúng tôi không thể đi nhanh vì trời tối, nhưng tụi tôi bắt đầu đi theo hướng có tiếng la hét. Ellen đi trước, cẩn thận kiểm tra đường đi, Kono Lint đi ở giữa và tôi đi ở phía sau.

“K-không thể nào... nghĩ thể nào cũng không thể nào làm được...”

Kono Lint run rẩy, nói rằng cậu ấy nghĩ đó không phải là một ý hay.

Tôi nghĩ thể nào thì người tôi trong quá khứ hẳn là một tên điên. Sao tôi có thể bắt mấy học viên cao trung trải qua một chuyện như vậy chứ? Họ sẽ có những vết sẹo tinh thần kéo dài cả đời.

-Gaooooooooooooo!

-Gyaaaaaaa!

Nghe thấy những tiếng gầm và la hét từ đằng xa khiến tôi càng tin rằng tôi đã hoàn toàn điên rồi.

Các học viên của Lớp A bỏ chạy, và trong lúc chạy, chân của Heinrich bị mắc vào một dây leo, và cậu ta ‘chết’. Con orc đuổi theo tấn công Heinrich ngay lập tức. Sau đó, cậu ta biến mất—được bao phủ bởi luồng sáng của phép Triệu Hồi Thuật. Điều đó khiến bọn trẻ an tâm hơn một chút. Đó là một phần của nhiệm vụ, và nó nhắc nhở chúng rằng ngay cả khi bị thứ đó tấn công, họ sẽ không thực sự chết—họ sẽ chỉ bị loại.

Chỉ còn lại ba người.

Bertus, Liana và Harriet.

“Saint-Owan! Cậu có thể dùng ma pháp tấn công không?”

“T-tôi có, nhưng tôi nghĩ mình không thể tung chiêu bây giờ được!”

Cô cần tập trung tinh thần để sử dụng ma pháp, nhưng điều đó là không thể vào lúc này.

Việc tập trung chạy trốn đã đủ khó rồi.

-Gaooooooooo!

-Bam! Bam! Bam! Bam!

Con orc không còn cố gắng di chuyển một cách lén lút nữa, nó rượt đuổi lũ trẻ trong khi gặm thét.

Bertus chạy nghiêng răng nghiêng lợi. Nó chỉ là một bối cảnh cho nhiệm vụ này, nhưng con người không thể nào sống yên bình ở một nơi đầy rẫy những con thú.

Cậu đã tự mãn khi nghĩ rằng những người kia chỉ là những con người thực sự cao lớn sau khi nhìn thấy những dấu chân to lớn đó.

Nếu nghĩ kỹ hơn, tình huống họ bị một con orc truy đuổi xảy ra vì họ đã phớt lờ những manh mối đáng lẽ phải để ý.

‘Tên này thông minh.’

Con orc đã đột kích các trại và đã nhắm vào thời điểm cả nhóm tách nhau để băng qua sông. Thậm chí nó còn cắt dây thừng trong khi có người đang đu trên đó, dẫn đến việc Cliffman rơi xuống dòng nước xiết.

Con quái vật này không nên bị nhầm lẫn với một con thú đơn giản, vô tri vô giác.

“Grantz! Cậu có thể đánh bại nó bằng một tia sét không?”

“Tôi không biết!”

Harriet có thể sử dụng ma pháp, nhưng cô ấy khó tập trung trong tình huống đó, và—dù Liana có thể kích hoạt khả năng Lôi Động của mình khá nhanh chóng—thật khó để nói liệu cô ấy có thực sự có thể đánh bại con orc bằng nó hay không.

Cliffman bị dòng sông cuốn đi, và con dao rựa của cậu ấy cũng bị cuốn theo; họ chỉ có hai cây lao của Bertus và Liana.

Bertus cũng được huấn luyện chiến đấu, dù không bằng Cliffman và Ellen. Vì cậu là người duy nhất có tài năng chiến đấu vào lúc này, cậu biết rằng việc đối mặt với con orc là tùy thuộc vào cậu.

-Gaoooooooo!

“Tôi nghĩ nó đang đuổi kịp rồi!”

Tiếng kêu tuyệt vọng của Harriet ngụ ý rằng cuộc truy đuổi sắp kết thúc.

“Grantz! Tôi sẽ đối mặt với nó, vậy nên cậu hãy thử xem có thể bắn nó bằng tia sét trong khi nó đang cầm chân nó không nhé!”

“Đã rồi!”

“Saint-Owan, dù có thể khó khăn cho cậu, hãy cố gắng chuẩn bị ma pháp tấn công của cậu. Cố gắng tập trung đi.”

“T-tôi sẽ cố!”

“Cố gắng trèo lên một cái gì đó như một cái cây. Nó có thể sẽ cố gắng tấn công cậu đấy.”

“V-vâng...”

Lần này là được ăn cả ngã về không.

‘Lẽ ra phải có Ellen đi cùng. Hoặc ít nhất là Reinhardt.’

Không biết những người đã băng qua sông đã lựa chọn gì, Bertus chỉ có thể chiến đấu với con orc với chỉ ba người.

Nếu Liana đánh con orc bằng tia sét trong khi Bertus cầm chân nó, họ có thể săn được con orc. Nếu tia sét không có tác dụng, Harriet sẽ tấn công nó bằng ma pháp của cô ấy.

Thất bại không có nghĩa là chết.

-Búp... Búp...

Tuy nhiên, khi đối mặt với một con orc cao hơn 2 mét với những khối cơ bắp khổng lồ như muốn nổ tung, những người từ bỏ việc chạy trốn khỏi nó không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tin rằng họ sẽ chết.

“Nhiệm vụ này có lẽ là để xác định xem một người có từ bỏ khi đối mặt với nỗi sợ hãi tột cùng hay không, ngay cả khi đó chỉ là một tình huống nhân tạo. Nếu một người khuất phục trước nó trong tình huống này, người đó sẽ càng vô dụng hơn trong một trường hợp khẩn cấp thực sự; nó cũng nên kiểm tra tinh thần đồng đội và khả năng lãnh đạo của một người.”

Cậu phân nào hiểu được ý định đằng sau nhiệm vụ.

Nhưng biết điều đó sẽ không làm cho việc sử dụng con quái vật khổng lồ màu xanh này trở nên hợp lý hơn. Ngay cả khi sức mạnh bạo lực đó chỉ là một thứ nhân tạo, đôi khi đó là thứ duy nhất mà một người có thể cảm nhận được.

Đó là một con quái vật mà họ chỉ thấy trong sách giáo khoa, một trong những ác quỷ phổ biến hơn. Người ta nói rằng tất cả chúng đã bị giết sau Nhân Ma Đại Chiến.

Con người đã chiến đấu một cuộc chiến với một đội quân bao gồm những con quái vật như vậy và đã chiến thắng. Ngay cả những con quái vật nguy hiểm hơn gấp nhiều lần cũng đã bị giết và đánh bại. Do đó, con người đã chiến thắng.

Và những con người đó, những người đã vươn lên vị trí cao quý nhất của Đế quốc, không thể nào bị đánh bại bởi một con orc duy nhất, chưa kể đến việc nó chỉ là một con được triệu hồi.

Tuy nhiên, các học viên được phép thua. Dù sao thì, họ vẫn còn trẻ mà.

“Grrrrrrrrrrr...”

“Hàaa...”

Dù vậy, họ cũng không nên sợ hãi.

Những người muốn thừa kế ngai vàng không nên sợ hãi những thứ như vậy.

“Lại đây, con quái vật.”

Bertus chĩa cây lao của mình vào con orc.

◆ ◆ ◆ ◆

-Loé! Loé!

-Gaooooooooo!

“Tôi nghĩ bọn họ đang đánh nhau.”

-Bùm! Bùm!

Cùng với tiếng con orc đang hoành hành, chúng tôi có thể thấy một vài tia chớp lóe lên từ xa. Ellen và tôi tăng tốc bước chân. Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Heinrich sẽ không thể sử dụng khả năng của mình trong một trận chiến thực sự như vậy, vì vậy những người đang chiến đấu chắc chắn là Bertus và Liana. Harriet có lẽ cũng không thể bình tĩnh sử dụng ma pháp.

Khi chúng tôi đến gần hơn, tôi phần nào có thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra—mặc dù họ vẫn còn khá xa.

Có một trận chiến tuyệt vọng đang diễn ra ở đó.

-Rắc!

“Kuuaa!”

Sau khi con orc bị dính một tia sét của Liana, nó cau mày và lùi lại vài bước. Tia sét của cô chắc chắn có hiệu quả, nhưng nó không đủ hiệu quả để giết con orc.

Một cây lao đã cắm vào bụng con orc, trong khi Bertus đỡ đòn tấn công của orc bằng cây lao mà cậu đã nhận được từ Liana. Làm thế quái nào mà Bertus lại chịu đựng được tất cả những điều đó? Cơ thể cậu đã hoàn toàn rách nát.

Cậu không thể có đủ sức mạnh để chiến đấu trực diện với thứ đó, vì vậy cậu nên làm bất cứ điều gì để né đòn tấn công của nó và lăn lộn trên sàn.

Sét gây ra một số sát thương, nhưng tất cả những gì nó làm chỉ là khiến nó loạng choạng một chút, và những cây lao dường như không thể gây sát thương chí mạng cho con orc.

“Kuaaaaaaaaaa!”

Con orc chạy về phía Bertus với rìu đá của nó; Bertus cố gắng né nó bằng cách quay sang một bên, không cố gắng đâm bằng cây lao của mình.

Và rồi...

-Bam!

“C-cái này...!”

—chân của Bertus bị vướng vào một trong những dây leo phủ kín sàn, sau đó cậu mất thăng bằng và ngã. Đó là một sai lầm chỉ có thể xảy ra trong một trạng thái mà tầm nhìn của một người không rõ ràng.

Cái rìu của con orc đập xuống đầu Bertus.

“Bertus!”

-Loé!

Với một tia sáng, cơ thể Bertus hoàn toàn biến mất.

Bertus đã bị loại.

“Gaooooooooooooo!”

Con orc, gầm lên như thể ăn mừng chiến thắng, xông về phía Liana tiếp theo.

-Rắc!

“Kwok!”

Tuy nhiên, Liana bình tĩnh đỡ đòn tấn công của nó bằng một tia sét, đẩy nó ra bằng dòng điện của mình ngay khi con orc đến gần.

Sau khi biết rằng Liana sẽ tiếp tục tấn công nó bằng điện, con orc không cố gắng đến gần cô nữa.

Con orc đã thay đổi chiến thuật.

Nó giơ rìu của mình lên và ném nó về phía Liana bằng tất cả sức lực của mình.

“!”

Nó được ném với tốc độ quá dữ dội đến nỗi Liana thậm chí không có thời gian để phản ứng, vì vậy cơ thể cô cũng ngay lập tức được bao phủ trong ánh sáng và biến mất.

Hai người họ đã bị loại ngay trước mắt tôi.

Harriet, người bằng cách nào đó đã cố gắng trèo lên một cái cây, là người duy nhất còn lại. Con orc lấy lại rìu của mình và cố gắng ném nó về phía Harriet tiếp theo.

“Aaa...”

Khuôn mặt Harriet trắng bệch khi nhìn thấy cái rìu chĩa vào mình.

Và, khoảnh khắc nó ném cái rìu.

-Kangg!

Ellen xuất hiện, đánh trúng cái rìu đang bay trên không một cách chính xác.

Trong arc sinh tồn trên đảo, tôi đã cố gắng thể hiện hai điều.

Một: các học viên của Lớp A thực sự khá khó làm việc cùng vì nhiều người trong số họ quá than vãn, trong khi các học viên của Lớp B, dù không tài năng bằng, đã làm những gì họ cần làm mà không than phiền và có động lực cao, vì vậy Lớp B thực sự tốt hơn Lớp A.

Và hai—

“Gaooooo!”

“Ha!”

-Vútt!

“Kwaa!”

—Ellen Artorius là người duy nhất của Lớp A không bỏ cuộc.

Bằng cách cho thấy Ellen một mình săn orc, tôi đã cố gắng cho thấy rằng cô mạnh hơn bạn học của mình một cách không thể so sánh được.

Trong arc trên đảo, Ellen lần đầu tiên được thể hiện là một người quan trọng.

Trong bản gốc, tất cả mọi người của Lớp A—trừ một người—tự nguyện bỏ cuộc, trong khi không có học viên nào của Lớp B chọn bỏ cuộc.

Dù Lớp B là người đã thắng nhiệm vụ nhóm cuối cùng, chỉ có Ellen mới có thể hoàn thành điều kiện đặc biệt.

Điều kiện đặc biệt đó là...

Diệt orc.

-Kagaa!

-Vútt!

“Ha!”

-Kang!

Tất nhiên, cô đã bị áp đảo về mặt sức mạnh. Tuy nhiên, Ellen đang dần dần thêm vết thương vào cơ thể của con orc khi cô chạy vòng quanh và né tránh các đòn tấn công của nó. Con dao rựa không phù hợp để đâm, và cơ thể cứng rắn của con orc không dễ bị thương.

So với cơ thể khổng lồ của nó, những vết thương trên người nó dường như chỉ là những vết trầy xước.

Tuy nhiên, rõ ràng là sát thương trên cơ thể nó đang từ từ tích tụ trong khi Ellen đỡ hoặc né tránh tất cả các đòn tấn công của nó. Đến mức có thể gọi đó là bất nạt.

Tôi chỉ có thể nhìn chăm chăm vào Ellen, người đang chiến đấu hết sức bằng những chuyển động kỳ lạ như vậy.

Tuy nhiên, đó không phải là lúc để chỉ đứng nhìn.

Tất nhiên, sẽ rất khó để tiếp cận để chiến đấu. Nếu tôi bước vào một cách vô có, tôi sẽ chỉ cản đường Ellen.

“Ha!”

Trong khi cường hoá thể chất, tôi ném một hòn đá vào phía sau đầu con orc.

-Pok!

“Gaoooo!”

Con orc quay lại nhìn tôi và gầm lên; Ellen đã không bỏ lỡ cơ hội đó và chém vào lưng nó bằng con dao rựa của mình.

-Poc!

“Kuaaak!!”

Nó bị tấn công từ cả phía trước và phía sau, vì vậy nó cố gắng đặt cả tôi và Ellen vào tầm nhìn của nó. Việc nó đang vật lộn chống lại những con kiến nhỏ bé như vậy đã đủ để khiến nó tức giận.

Con orc, cơ thể dường như đã mệt mỏi, trông như thể nó nghĩ về việc nên đối phó với Ellen hay tôi trước. Ellen là đối thủ nguy hiểm hơn, nhưng liệu nó có thực sự không thể phớt lờ cô ấy trong giây lát để loại bỏ tôi không?

Dù tôi biết mình sẽ không chết, tôi vẫn không thể không cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc cơ thể.

“Gaooooooooo!”

Con orc xông vào tôi; tôi sau đó quay sang một bên để nó chạy qua.

-Bang!

Nó vung rìu đá của mình nhưng chỉ trúng một cái cây. Tuy nhiên, thật đáng sợ khi thấy cái cây lớn đó bị chém đôi bằng cái rìu đá đó.

Nó giống như một lực lượng không thể ngăn cản. Ellen lao về phía con orc đang phản đòn, con orc phản ứng lại bằng một nhát chém dọc bằng rìu đá của nó.

-Bùm!

Ellen né cái rìu, để nó đập xuống đất, sau đó cô túm lấy cây lao cắm vào bụng con orc. Có lẽ là Bertus đã cắm nó vào.

-Xoạc!

“Kuwaaaa!”

Elle rút cây lao ra khỏi cơ thể khổng lồ của nó và sau đó đâm nó về phía mắt con orc mà không hề chần chừ.

-Vụt!

“Kuwaaaaaaaaaa!”

Những chuyển động của cô được kết nối một cách phức tạp, khiến nó trông như thể cô đang nhảy múa.

Không có bất kỳ chuyển động không cần thiết nào, chúng trôi chảy như nước, và con orc không có cơ hội để phản ứng.

Sau khi một trong những con mắt của nó bị vô hiệu hóa, con orc loạng choạng và bắt đầu lùi lại.

Không cho tôi cơ hội để can thiệp, Ellen gần như đánh bại con orc một mình.

Và—

“N-nó có tác dụng...”

—một tiếng reo khe khẽ vang lên từ đâu đó.

-Àmm!

Và theo sau tiếng la hét mỗi đó, một âm thanh đáng sợ hơn có thể được nghe thấy. Khu rừng ngay lập tức được nhuộm màu đỏ. Tôi nhìn lại phía sau và thấy một quả cầu lửa lớn đang cháy bên cạnh khuôn mặt của Harriet, người vẫn ngồi một cách khó xử trên cái cây đó.

“Grrr.”

“Mình sẽ trả lại tất cả những gì nó đã làm với chúng ta!”

Con orc, con mắt bị thương, bắt đầu lùi lại, nhưng Harriet—người đã tung chiêu ma pháp của mình—thì nhanh hơn.

-Xèooo!

Cả tôi và Ellen đều ném mình về phía sau, cùng lúc tránh xa con orc.

Chẳng mấy chốc...

-Kuwaaaaaa Babaaaaaang!

—tiếng gầm và tiếng nổ bao trùm khu rừng.

Tôi đã đặt cầu lửa thành một câu thần chú có hiệu suất tương đương với một tên lửa chống tăng nếu nói theo thuật ngữ hiện đại.

-Đùngggggggg!

Tiếng nổ lớn đến mức tôi có thể nghe thấy một tiếng ù trong tai.

Vì vậy, việc con orc, thứ bị trúng trực tiếp, bị xé tan ra là điều tự nhiên. Harriet, người đã tung ra ma thuật đó, mất thăng bằng từ dư chấn của vụ nổ và loạng choạng từ cái cây mà cô đã trèo lên.

“U-urg! Aaaa!”

Nếu chúng tôi không làm gì, cô có thể bị loại vì ngã xuống từ một độ cao lớn ngay sau khi giết con orc. Khoảng cách giữa chúng tôi quá lớn để tôi có thể đỡ cô nàng.

Tôi ngay lập tức gọi Kono Lint, người đang ở khá xa tôi.

“Này! Đỡ cậu ấy đi!”

“G-gì cơ?!”

“Đỡ cậu ấy đi, đồ ngu!”

Trước tiếng hét khẩn cấp của tôi, Kono Lint dường như đang đấu tranh giữa việc giữ thể diện hay cứu bạn học; tuy nhiên, ngay sau đó cậu ấy dịch chuyển vài lần và đỡ Harriet giữa lúc ngã trước khi tiếp đất nhẹ nhàng.

Tất nhiên, không mảnh vải che thân.

“C-cảm ơn... Hieeeeeek!”

“T-tôi không thể làm khác được!”

Harriet ngạc nhiên khi có ai đó đỡ mình và sau đó sốc khi đó là Kono Lint trần như nhộng.

Cậu ấy đặt Harriet xuống đất và sau đó biến mất, dịch chuyển vài lần nữa. Cậu ấy trông vô cùng xấu hổ.

Cậu ấy sẽ phải trần truồng và mặc quần áo lại bao nhiêu lần trong ngày hôm nay đây?

Một vẻ mặt bối rối trên khuôn mặt, Harriet nhìn Ellen rồi nhìn tôi.

Chẳng mấy chốc, khuôn mặt cô méo mó, sau đó cô bò về phía tôi và ôm tôi một cách liều lĩnh.

“H-hức! Hức! T-tớ sợ quá, sợ quá đi thôi! Hứccccc! Hức, hức!”

Bây giờ sự căng thẳng đã biến mất, Harriet bám chặt lấy tôi và bắt đầu khóc. Trong khi cô đang niệm chú cầu lửa, cô có lẽ thậm chí không biết mình đã thực sự làm điều đó như thế nào.

Ngoài ra, người đã cứu cô là Kono Lint; tại sao cô lại bám vào tôi? Cậu ấy sẽ rất khó chịu nếu biết chuyện gì đang xảy ra chứ?

Tôi nên làm gì đây?

Tôi nghĩ rằng mình đã yêu cầu cô một chút quá đáng trong nhiệm vụ.

“Có gì mà sợ sau khi cậu đã xé tan nó ra từng mảnh? Cậu đã làm rất tốt mà.”

“Waaaaaaaaaaaaaaaaa!”

Tôi vỗ lưng Harriet trong khi cô đang khóc nức nở.

Trong bản gốc, Ellen là người đã săn con orc. Tất nhiên, Ellen vẫn ra đòn chí mạng.

Tuy nhiên, Harriet, người đã bỏ cuộc ngay lập tức trong bản gốc, đã thể hiện một màn trình diễn tuyệt vời trong khi chiến đấu với con orc.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

BIDV

V IETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo
mo

V IETQR

50+

Thanks For Reading